

Der blev bragt Vin og Frugt, og en almindelig Samtale kom igang.

Langt om længe rejste Per sig.

„Ja, De skal jo ud i Marken,“ sagde Etatsraaden. „Min Søn har talt derom. Vi skal nok passe godt paa Deres Frue saalænge.“

„Fru Sidenius interesserer sig for Hønsene,“ indskød Thorvald Brück stærkt stammende. „Jeg haaber, jeg tør tilbyde min Led-sagelse. Maaske kan det more Dem med det samme at opfriske gamle Erindringer fra Budderuplund.“

Per gik til Døren, og Inger følte sig pludselig lidt betuttet ved at skulle blive ene tilbage mellem de fremmede Herrer; hun havde en Indvending paa Læben, men Etatsraaden gav i det samme Tjeneren Ordre til at lade Fjerkræet purre ud.

En Timestid gik Per langs et Jorddige sammen med et Par Mænd, der bar hans Stokke og Maalekæde. Det var ham næsten ikke muligt at holde sine Tanker ved Arbejdet. Mændene saae da ogsaa flere Gange forbavset paa ham. Bitterlig angrede han nu, hvad han havde gjort. Han havde taget fejl af sig selv. Han havde troet sig mere færdig med Livet, end han virkelig var. Han kunde og vilde endnu ikke slippe det!

Imidlertid gik Inger sammen med Etatsraaden og hans Søn en Rundtur paa Gaarden; de besaae baade Staldene og Mælkeriet og Hønsegaarden, og Etatsraaden førte hende endog ind i Køkkenet og gennem Forraadskamrene, ja helt ned i Hovedbygningens historisk mærkværdige Kældere, der var Rester af en middelalderlig Borg, paa hvis Grund den nye Gaard var rejst.

Da Per kom tilbage, var de alle tre igen i Havestuen.

Etatsraaden, der syntes meget indtaget i Inger, vilde nu have dem til at blive der til Middag. Inger saae spørgende hen paa Per, der imidlertid afslog Indbydelsen. Paa en næsten stødende Maade — syntes Inger — bad han om at faa Vognen forspændt.

Thorvald Brück fulgte dem tilhest et Stykke paa Vej. Han red en høj, gul, langhalet Hoppe, som han — aabenbart til Ære for Inger — lod danse under venstre Schenkel, saa Skummet stod den om Mulen. Inger søgte at drage Per med ind i Samtalen,